

Arrest

nr. 336 250 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 december 2023 België binnen met zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 september 2025 om internationale bescherming. Op 22 oktober 2025 beslist de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker per drager wordt betekend en die luidt als volgt:

“[...]”

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te hebben en moslim te zijn. U bent geboren in Wahran op (...) augustus 1999. U woonde er in de wijk Al Nejma samen met uw ouders, twee oudere broers en jongere zus.

U ging tot het tweede middelbaar naar school en begon nadien te werken. In Wahran werkte u onder andere als schilder, in een restaurant en opende u een cybercafé. Vanaf eind 2021 werkte u nog in verschillende andere plaatsen; de Sahara, Tiaret en Annaba.

U verklaart homoseksueel te zijn. Toen u 6-7 jaar was speelde u met speelgoed voor meisjes, droeg u soms meisjeskleren en deed u eens make-up aan. Uw broers sloegen u herhaaldelijk en zeiden dat u niet zoals een vrouw mocht worden. Rond uw 9 of 10 jaar begon u een jongen uit uw klas leuk te vinden en u wilde niet dat hij over meisjes praatte. Rond de leeftijd van 12-13 jaar realiseerde u zich dat u jongens leuk vindt maar u hield dit verborgen. Uw vader en broers hadden wel vermoedens rond uw geaardheid en pakten u hard aan. Op uw 17e had u uw eerste seksuele contact met een onbekende jongen die te gast was bij u thuis. Nadien zocht u contact met mannen via apps zoals Azar, Instagram en Facebook. Zo'n 3-4 keer had u contact met mannen. U had een langere liefdesrelatie met [H.], die u ontmoette op het strand waar hij cabines verhuurde. Jullie zagen elkaar op het strand, maakten uitstapjes samen en spraken af in de strandcabines. Eind 2021 was u in uw kamer aan het luisteren naar audioberichten van [H.] en er stonden ook foto's van jullie samen op uw gsm. Uw vader kwam binnen, nam de telefoon af en hoorde de berichten. Hij sloeg u en stak u met een mes in uw rug en uw dijbeen. U vluchtte weg naar het ziekenhuis en bleef nadien een maand in het huis van [H.]. Daarna vertrok u naar verschillende plaatsen, zoals de Sahara woestijn en de steden Tiaret en Annaba om te werken en geld te sparen voor uw vertrek. Eind 2022 vertrok u uit Algerije en u reisde via Spanje, Frankrijk en Duitsland naar België, waar u bijna een jaar later – in oktober 2023 – toekwam.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere malen in aanraking met de politiediensten en werd u op 25 maart 2024 door de correctionele rechtbank in Mechelen veroordeeld tot 8 maanden gevangenisstraf met uitstel voor diefstal. Op 8 mei 2025 werd u opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank in Brussel tot 24 maanden waarvan de helft met uitstel voor feiten van o.m. deelname aan bendevoorming. U zat van 7 januari 2025 tot 1 september 2025 vast in de gevangenis van Haren (zie formulier "overdracht dossier CGVS", d.d. 1 oktober 2025). Vervolgens werd u overgebracht naar het gesloten centrum 127bis teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Uw repatriëring stond gepland op 1 september 2025. De repatriëring werd echter geannuleerd. Op 16 september 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden of in de gevangenis te belanden omwille van uw homoseksualiteit. U legt geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Algerije kan terugkeren omdat u vreest er gedood te worden of in de gevangenis te belanden omwille van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 7 en 10). U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Vooreerst zijn er verschillende elementen aanwezig in uw dossier die erop wijzen dat uw komst naar Europa niet kaderde in een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade, maar eerder door andere motieven geïnspireerd was.

U verliet Algerije reeds eind 2022 (CGVS, p. 5). Na uw vertrek uit Algerije doorkruiste u verschillende Europese landen, namelijk Spanje, Frankrijk en Duitsland, voordat u eind 2023 België bereikte (Verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 6 en Bijlage 39bis). Indien u een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten

opzichte van Algerije, of er een reëel risico op ernstige schade liep, kan verwacht worden dat u zo snel mogelijk nadat u uw land verlaten hebt en het grondgebied van de Europese Unie betreedt, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit noch in Spanje, Frankrijk of Duitsland deed (CGVS, p. 7), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een nood aan internationale bescherming ten opzichte van Algerije. Dat u niets wist over asielprocedures en er niet op uw gemak was (CGVS, p. 7) kan niet volstaan als verschoningsgrond. Dat u ook in België nog twee jaar wachtte en hier pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 16 september 2025, na twee veroordelingen voor verschillende criminele feiten en nadat u overgebracht werd naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar Algerije, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico in uw hoofde. Gevraagd naar de reden voor uw laattijdige aanvraag, stelt u dat u niet over uw problemen wilde praten tot u zich realiseerde dat België een land voor mensenrechten is. U verklaart echter dat u na een jaar in België al beseftte dat u hier vrij kon praten over uw geaardheid (CGVS, p. 15-16), waardoor verwacht zou kunnen worden dat u geen twee jaar zou wachten met het indienen van uw verzoek om internationale bescherming.

Bovendien verklaarde u aan de Belgische instanties op verschillende momenten dat u in België verbleef omdat u hier als toerist was en voor een operatie aan uw rug (zie Documenten buiten de asielprocedure – Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ingevuld door politie Leuven), dan wel om hier werk te vinden (zie Documenten buiten de asielprocedure – politie ondervraging d.d. 11 januari 2024; politie ondervraging d.d. 15 juli 2024; Interview in gevangenis van Mechelen d.d. 21 maart 2024; IBZ Afdeling fraude / openbare orde Vragenlijst gevangenis d.d. 21 maart) of om TikTok'er te worden (zie Documenten buiten de asielprocedure – politie ondervraging d.d. 3 oktober 2024). Geconfronteerd met deze eerdere verklaringen, antwoordt u naast de kwestie dat u besloot over uw problemen te praten toen u beseftte dat er hier respect is tussen de mensen (CGVS, p. 16). Het geheel van bovenstaande elementen doet zeer ernstige twijfel rijzen omtrent uw motieven voor uw vertrek uit Algerije.

Verder blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden aangaande uw identiteit. Tijdens een politiecontrole verklaarde u immers dat uw naam [O.L.] is en dat u geboren werd op [...] augustus 2006 (zie Documenten buiten de asielprocedure – Bevel tot verwijdering van het grondgebied, annex 13). Op het CGVS verklaart u echter dat u nooit eerder een andere naam gebruikte (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met de informatie in uw dossier, antwoordt u dat u enkel een keer loog tegen de politie maar niet voor uw asielaanvraag (CGVS, p. 16), wat geenszins verschoning biedt. Dit element ondermijnt dan ook verder uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u weldegelijk homoseksueel bent. Zo legt u onduidelijke verklaringen af omtrent het moment waarop u zich voor het eerst realiseerde dat u jongens leuk vindt. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat u amper 9 jaar oud was toen u al op jongens viel (Vragenlijst DVZ, vraag 5), verklaart u op het CGVS dat u 13-14 jaar oud was toen u begon te beseffen dat u jongens leuk vond (CGVS, p. 8). Hierop gewezen stelt u vaagweg dat u het vanaf uw 6-7 jaar leuk vond om met meisjesspeelgoed te spelen en meisjeskleren te dragen, maar dat u pas vanaf 13-14 jaar jongens leuk begon te vinden. Even later stelt u weer dat u op de leeftijd van 8-9 jaar beseftte dat u jongens leuk vond en dat u vanaf 13-14 jaar nadacht over hoe een relatie te starten met een jongen. Wanneer u de kans geboden wordt hierover verheldering te scheppen, door u te vragen naar de eerste situatie die u zich herinnert waarbij u beseftte dat u jongens leuk vond, zegt u weer dat u 9 of 10 jaar oud was toen u een jongen uit uw klas leuk begon te vinden. Doorgevraagd naar deze situatie stelt u dan weer dat u deze jongen rond uw 8 of 9 jaar al leuk vond zonder het te begrijpen en dat u vanaf uw 12-13 jaar een manier zocht om het hem te zeggen (CGVS, p. 8-9). Ook al kan er van u niet worden verwacht dat u deze feiten zeer precies beweustwordingsproces. Uw verklaringen over de ontdekking van uw geaardheid zijn dan ook weinig overtuigend.

Gevraagd naar wat deze bewustwording bij u losmaakte, klinken uw verklaringen voorts weinig aannemelijk. U stelt eerst dat het belangrijkste was om na te denken hoe u meer tijd kon spenderen met de jongen die u leuk vond. Er echter op gewezen dat u voordien toch al problemen had gekend met uw broers omwille van het feit dat u op jonge leeftijd meisjeskleren droeg, antwoordt u dan weer dat u zichzelf ervan probeerde te overtuigen zoals uw broers te worden maar dat uw gevoel niet veranderde. Verder doorgevraagd naar hoe u dat zag evolueren, wetende dat u op jongens viel maar tegelijk dat uw familie dit erg afkeurde, verklaart u dat u wist dat u Algerije moest verlaten (CGVS, p. 9-10). Uw verklaringen omtrent de gedachtegang die volgde op het besef rond uw geaardheid zijn allerm minst coherent te noemen en getuigen niet van enig intern reflectieproces dat verwacht zou kunnen worden in een maatschappij waarin dergelijke geaardheid absoluut onaanvaardbaar is, te meer aangezien uw broers u reeds sinds jonge leeftijd fysiek aanpakten omdat ze u ervan beschuldigden als "een vrouw te worden" (CGVS, p. 8). Uw verklaringen getuigen evenmin van een geloofwaardige emotionele beleving wat betreft het verenigen van uw geaardheid en uw religie. U stelt immers dat u vijfmaal per dag bidt en dat uw geloof sterk is (CGVS, p. 4-5) maar ook dat uw geloof heel erg

tegen homoseksualiteit en dat dit het meest gehate ding is in de samenleving (CGVS, p. 7 en 11). Gevraagd hoe u uw geloof verenigde met uw geaardheid, zegt u dat u bad maar enkel om uw familie gelukkig te maken. Erop gewezen dat dit de vraag niet echt beantwoordt, stelt u dat u moslim bent en dit niet kan veranderen, maar dat u tegelijk ook een normaal persoon bent en dat het uw natuur is (CGVS, p. 10). Met uw summiere en oppervlakkige verklaringen slaagt u er niet in op een doorleefde manier te vertellen over de emoties en gedachten die gepaard gingen met de bewustwording rond uw geaardheid in een homofobe samenleving en geloofsgemeenschap.

Ook op andere punten weten uw verklaringen niet te overtuigen. Zo stelt u dat uw eerste seksueel contact plaatsvond toen u 17 jaar oud was met een onbekende jongen die te gast was bij u thuis. Jullie speelden eerst, begonnen dan over seks te praten en “plots” gebeurde het tussen jullie. Gewezen op het enorme risico van deze actie, gezien uw ouders in het huis ernaast zaten en jullie elk moment konden betrappen, antwoordt u slechts dat u zichzelf niet kon inhouden. Dat u die eerste keer zelf het initiatief nam bij een totale onbekende lijkt evenmin zeer aannemelijk en nogmaals gewezen op het risico aangezien u deze jongen niet kende, antwoordt u opnieuw dat u zich niet kon inhouden (CGVS, p. 12 -13). Dit is weinig overtuigend gegeven de homofobe samenleving waarin u zich bevond. Hetzelfde geldt voor de manier waarop u mannen online leerde kennen. Na eerst verschillende keren naast de kwestie te antwoorden, verklaart u apps als Azar, Instagram en Facebook gebruikt te hebben om mannen te ontmoeten. Gevraagd hoe u op deze generieke apps te weten kwam of de mannen die u contacteerde ook geïnteresseerd waren in mannen, zegt u dat u pas praatte over uzelf wanneer u wist of de andere persoon van mannen hield (CGVS, p. 13), wat geen antwoord op de vraag is. Opnieuw doorgevraagd, antwoordt u dat jullie uiteindelijk op het onderwerp seks uitkwamen en dat u dan vroeg of ze van mannen of vrouwen hielden, waarbij u kon afleiden dat ze van mannen hielden als ze de conversatie gaande hielden, terwijl ze u in het andere geval zouden blokkeren (CGVS, p. 13-14). Gelet op de algemene context en het feit dat u zelf aangeeft dat u erg bang was voor mensen die via deze apps screenshots zouden nemen of u verklikken bij uw broers (CGVS, p. 12-14), lijkt deze manier van handelen lijkt erg risicovol en weinig aannemelijk.

Uw oppervlakkige verklaringen over uw langere liefdesrelatie met [H.] ondermijnen verder uw geloofwaardigheid. Gevraagd om alles over uw relatie met [H.] te vertellen, komt u niet verder dan dat jullie samen naar het strand gingen en dezelfde kleren droegen, vooraleer u over de problemen met uw familie begint. Verder antwoordt u meermaals naast de kwestie. Op de vraag hoe jullie initieel aan elkaar uitten dat jullie interesse in elkaar hadden, zegt u slechts dat jullie praatten op het strand en samen de zee in gingen om te zwemmen. Gevraagd wat u al wist over [H.]’s liefdesleven voordat jullie relatie startte, antwoordt u naast de vraag dat hij goed voor u zorgde. Verder doorgevraagd hoe [H.] zijn seksualiteit ontdekt heeft, stelt u dat jullie met elkaar praatten en dat hij zijn haar gekleurd had. Wanneer opnieuw gepeild wordt naar hoe hij concreet zijn geaardheid beleefde, antwoordt u weer naast de kwestie dat het eerste wat u zag was dat hij zijn haar kleurde en dat Arabieren dat niet doen (CGVS, p. 14-15). Dat u helemaal niets kan vertellen over het vroegere liefdesleven van [H.] of de manier waarop hij zijn seksualiteit ontdekte en beleefde is opmerkelijk. Gelet op het feit dat jullie een liefdesrelatie hadden in een maatschappij die ronduit vijandig staat tegen homoseksualiteit (CGVS, p. 11) kan verwacht worden dat jullie dit soort zaken besproken zouden hebben, te meer aangezien jullie volgens uw verklaringen altijd praatten met elkaar (CGVS, p. 14). Dat jullie, wanneer jullie voor intimiteit naar de verhuurcabines op het strand gingen, bovendien helemaal geen voorzorgsmaatregelen namen om het risico op ontdekking te vermijden (CGVS, p. 14) is onaannemelijk in de context waarin jullie zich bevonden. Dat [H.] de verantwoordelijke van de accommodaties was en dat er in de vakantie toeristen waren die jullie niet kenden (CGVS, p. 14) biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Uw weinig doorleefde verklaringen weten niet te overtuigen.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven onderuit gehaald door een tegenstrijdigheid aangaande uw burgerlijke staat in Algerije. Waar u op het CGVS immers verklaart kinderloos te zijn en nooit een relatie met een vrouw te hebben gehad (CGVS, p. 6 en 15), blijkt uit uw dossier dat u meermaals hebt aangegeven getrouwd te zijn geweest met een vrouw genaamd [S.S.] en met haar een kind genaamd [L.K.] te hebben in Algerije (zie Annex 13 Septies; Documenten buiten de asielprocedure – Interview in gevangenis van Mechelen d.d. 21 maart 2024 en politie ondervraging d.d. 17 mei 2024). Hiermee geconfronteerd, stelt u dit verteld te hebben uit schrik voor deportatie en omdat u voordien niet over uw persoonlijkheid sprak. Gevraagd waarom dat een reden zou zijn om in België te verzinnen een vrouw en kind in Algerije te hebben, antwoordt u dan weer dat u dat deed omdat u bang was en opdat mensen niet zouden weten dat u homo bent, wat niet echt strookt met uw verklaring dat u in België beseftte dat dit een land van respect en mensenrechten is (CGVS, p. 15-16). U klaart deze tegenstrijdigheid derhalve niet uit en ondergraaft zo nogmaals de geloofwaardigheid van uw voorgehouden homoseksualiteit.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof worden gehecht worden aan uw voorgehouden seksuele oriëntatie. Derhalve kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van uw homoseksualiteit met uw vader en broers zou hebben gehad in Algerije. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus.

U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Algerije sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die ten aanzien van Algerije de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, § 1, § 2, § 4, d) en e) en § 5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn middel aan met een theoretisch betoog aangaande de door hem geschonden geachte bepalingen, dat hij verder als volgt toepast op voorliggend geval:

"1. Over de ontdekking van de seksuele identiteit

In de eerste plaats heeft het Commissariaat-generaal geoordeeld dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn homoseksualiteit aannemelijk te maken, aangezien zijn verklaringen met betrekking tot het bewustwordingsproces van zijn seksuele geaardheid vaag en tegenstrijdig zouden zijn.

Er wordt hem verweten dat hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vreemdelingen en de Staatlozen heeft verklaard dat hij zich reeds vanaf de leeftijd van negen jaar tot jongens aangetrokken voelde, terwijl hij tegenover het CGVS een leeftijd van dertien à veertien jaar heeft genoemd, alvorens later nog andere referentiepunten (zes, acht, negen of twaalf jaar) te vermelden in de chronologie van zijn affectieve ontwikkeling en zijn overpeinzingen. Het CGVS leidt hieruit af dat dit gebrek aan chronologische samenhang en aan "innerlijke reflectie" het relaas weinig geloofwaardig maakt.

Deze benadering getuigt echter van een stereotiepe en psychologiserende opvatting van de ontdekking van de seksuele geaardheid, die zowel de internationale doctrine als de culturele realiteiten eigen aan het profiel van de verzoeker miskent.

De ontdekking van zijn homoseksualiteit vormt geen uniek en dateerbaar feit, maar een geleidelijk proces dat vaak wordt gekenmerkt door verwarring, ontkenning en angst. De door verzoeker vermelde leeftijdsvariëaties — 9, 12, 14 jaar — weerspiegelen een stapsgewijze bewustwording, geen inconsistentie. In een context waarin homoseksualiteit zowel taboe, strafbaar als religieus veroordeeld is, voltrekt de erkenning van zijn aantrekkings tot mannen zich in fasen, vaak zonder dat er woorden bestaan om die te benoemen.

Het nastreven van een zogenaamde “chronologische coherentie” in dit soort relaas komt erop neer dat aan de verzoeker een westers en lineair interpretatiekader wordt opgelegd, gebaseerd op het model van de geleidelijke coming-out zoals beschreven in de studies van Berg & Millbank⁹. Dit model is cultureel gekleurd, aangezien het voortvloeit uit de ervaringen van blanke westerse mannen en geen getrouw beeld geeft van de trajecten die worden beleefd in niet-westerse samenlevingen.

Deze benadering van het CGVS past binnen een redenering die uitdrukkelijk door het Hof van Justitie van de Europese Unie werd veroordeeld. In zijn arrest A, B en C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie heeft het Hof geoordeeld dat de asielinstanties de geloofwaardigheid van een verzoeker niet mogen beoordelen op basis van stereotypen met betrekking tot het gedrag of de uitdrucksvormen van homoseksuele personen.

Zij heeft benadrukt dat « [...] » (vrije vertaling : de beoordeling van verzoeken om de vluchtelingenstatus uitsluitend op basis van met homoseksuelen geassocieerde stereotiepe opvattingen niet voldoet aan de vereisten [...] [van Richtlijn 2004/83] [...], aangezien deze benadering de autoriteiten niet in staat stelt rekening te houden met de individuele en persoonlijke situatie van de betrokken asielzoeker) (§62), en voegde daaraan toe dat “[...]” (vrije vertaling : het onvermogen van een asielzoeker om op dergelijke vragen te antwoorden op zichzelf geen voldoende grond kan vormen om te concluderen tot een gebrek aan geloofwaardigheid) (§63)¹⁰.

Door zijn beoordeling te baseren op een vermeend gebrek aan samenhang of introspectieve reflectie, heeft het CGVS precies een stereotiepe en abstracte analysemethode toegepast, in strijd met de vereisten van het Unierecht en met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In de context van een Algerijnse moslimman, waarin zowel het nationale recht als de religieuze wet homoseksualiteit veroordelen, kan seksualiteit niet openlijk worden besproken of in identitaire termen worden gedacht. Zij wordt beleefd in angst, schuldgevoel en geheimhouding, wat de verbalisering bijzonder moeilijk maakt en de verscheidenheid van de gegeven antwoorden verklaart.

Het CGVS verwijt de verzoeker tevens dat hij “geen enkele innerlijke reflectie” noch een “geloofwaardige emotionele ervaring” zou hebben geuit met betrekking tot de wijze waarop hij zijn geaardheid met zijn islamitisch geloof zou hebben verzoend, en acht zijn verklaringen “summier en oppervlakkig”.

Deze beoordeling getuigt van een stereotiepe en veeleisende opvatting van emotionele oprechtheid, die door de UNHCR uitdrukkelijk wordt ontraden. De UNHCR Guidelines No. 9 (2012) herinneren eraan dat het verband tussen gender, seksuele geaardheid en genderidentiteit de asielautoriteiten ertoe verplicht rekening te houden met de invloed van sociale en religieuze normen op het vermogen van verzoekers om hun geaardheid te uiten.

De UNHCR benadrukt dat :

« [...] » ¹¹ (vrije vertaling : Maatschappelijke afkeuring van uiteenlopende seksuele identiteiten of de uitdrukking daarvan gaat doorgaans verder dan een loutere afkeuring van seksuele handelingen. Zij is vaak gestoeld op een reactie tegen het niet-naleven van de verwachte culturele, gender- en/of sociale normen en waarden. De maatschappelijke normen over wie mannen en vrouwen zijn en hoe zij zich behoren te gedragen, zijn veelal gebaseerd op heteronormatieve standaarden. Zowel mannen als vrouwen kunnen het slachtoffer worden van gewelddaden met het doel hen te doen conformeren aan de genderrollen van de samenleving en/of om anderen te intimideren door “een voorbeeld te stellen”. Dergelijke schade kan een “geseksualiseerd” karakter hebben, als middel om het slachtoffer verder te vernederen, te objectiveren of te bestraffen wegens zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit, maar kan ook andere vormen aannemen).

En vooral, in zijn Conclusies van de Global Roundtable on Protection and Solutions for LGBTIQ+ People in Forced Displacement (2021), beveelt de UNHCR onder meer het volgende aan :

“[...]” ¹² (vrije vertaling : Beoordeel de geloofwaardigheid op basis van een individuele, evenwichtige, intersectionele en holistische evaluatie van alle door de verzoeker overgelegde bewijselementen (met inbegrip van zijn of haar getuigenis en andere stavingselementen) en van andere beschikbare bewijzen (zoals landeninformatie), waarbij passend belang wordt gehecht aan de zelfidentificatie van de verzoeker, zonder verwachtingen van ‘emotionele trajecten’ of terug te vallen op cultureel ongefundeerde en ongepaste stereotypen, en met eerbiediging van het beginsel van het voordeel van de twijfel.).

De UNHCR waarschuwt er immers voor dat het ontbreken van emoties of van een introspectieve uiteenzetting niet kan worden gelijkgesteld met een gebrek aan oprechtheid.

In samenlevingen waar homoseksualiteit volledig wordt afgewezen op moreel en religieus vlak, internaliseren de betrokken personen vaak schaamte en angst tot op het punt dat zij niet in staat zijn een “doorleefd” emotioneel discours te formuleren.

Dat is precies het geval bij de verzoeker, die verklaarde te bidden om zijn familie een plezier te doen, terwijl hij zichzelf beschouwde als “een normaal persoon” — op het eerste gezicht eenvoudige, maar zeer betekenisvolle woorden: zij drukken de poging uit om een evenwicht te vinden tussen zijn familiale en religieuze verbondenheid enerzijds, en zijn affectieve identiteit anderzijds, die hij niet kan verloochenen. Het bestempelen van een dergelijke verklaring als “oppervlakkig” komt erop neer dat men het stille innerlijke conflict miskent dat kenmerkend is voor verzoekers afkomstig uit conservatief-islamitische contexten.

Het CGVS kon dan ook niet van hem eisen dat hij een gedetailleerde introspectie of een theoretische verwoording van zijn geloof en zijn geaardheid zou geven: het ontbreken van een expliciet emotioneel discours is geen teken van ongeloofwaardigheid, maar een aanwijzing van trauma en taboe. Het CGVS heeft dus nagelaten een geïndividualiseerde en intersectionele beoordeling te verrichten, waarbij rekening wordt gehouden met de culturele en religieuze eigenheden die het profiel van de verzoeker kenmerken, in strijd met hetgeen het internationaal recht voorschrijft.

Bovendien moet het vermeend “vage” of “oppervlakkige” karakter van het relaas van de verzoeker eveneens worden gerelativeerd in het licht van de concrete omstandigheden van zijn gehoor.

Dit vond plaats in een klimaat van intense stress, in een gesloten centrum, via videoconferentie, over een intiem en gestigmatiseerd onderwerp. Een dergelijke context belemmert het vermogen om zich helder uit te drukken, vooral wat betreft gevoelige aspecten van het affectieve leven.

De UNHCR benadrukt dat SOGI-verzoekers (gebaseerd op seksuele oriëntatie en genderidentiteit) vaak moeite hebben om hun verhaal op een “doorleefde” manier te verwoorden tegenover de instanties, wegens gevoelens van schaamte, angst om veroordeeld te worden of wantrouwen tegenover de autoriteiten. Het CGVS had hiermee rekening moeten houden in plaats van dit te beschouwen als een gebrek aan geloofwaardigheid.

Ten slotte dient eraan te worden herinnerd dat het doel van het geloofwaardigheidsonderzoek er niet in bestaat te bepalen of de verzoeker “daadwerkelijk homoseksueel” is, maar wel om na te gaan of er een reëel risico op vervolging bestaat op grond van zijn reële of veronderstelde seksuele geaardheid.

Door zich te concentreren op de interne samenhang van het relaas van de verzoeker in plaats van op de feitelijke context in Algerije, heeft het CGVS het doel zelf van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 miskend.

Een beoordeling die is toegespitst op de vervolging zou een eerlijkere verdeling van de bewijslast mogelijk maken en vermijden dat verzoeken worden afgewezen op basis van loutere, ondergeschikte inconsistenties.

Het CGVS heeft echter nagelaten de situatie van homoseksuelen in Algerije grondig te onderzoeken, hoewel die wordt gekenmerkt door strafrechtelijke vervolging, hevige maatschappelijke afkeuring en risico's op agressie, met name voor personen die als homoseksueel worden beschouwd.

Het was derhalve aan het CGVS om het relaas van de verzoeker niet te toetsen aan abstracte identitaire maatstaven, maar aan de actuele informatie betreffende de vervolging van homoseksuelen in Algerije, overeenkomstig zijn verplichting tot een volledig en objectief onderzoek.

2. Over de relaties en de risico's

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot zijn affectieve en seksuele relaties aan overtuigingskracht en geloofwaardigheid ontbreken. Het acht het onwaarschijnlijk dat hij op zeventienjarige leeftijd zelf het initiatief zou hebben genomen tot een relatie met een onbekende, dat hij algemene toepassingen zoals Azar, Instagram of Facebook zou hebben gebruikt om mannen te ontmoeten, en dat hij met zijn partner [H.] een relatie zou hebben onderhouden die als “oppervlakkig” wordt beschouwd. Het acht bovendien ongeloofwaardig dat zij geen enkele voorzorgsmaatregel zouden hebben genomen om ontdekking te vermijden wanneer zij elkaar in strandcabines ontmoetten, en verwijt de verzoeker ten slotte dat hij onvoldoende op de hoogte zou zijn van het vroegere liefdesleven van zijn partner.

Een dergelijke beoordeling berust op stereotiepe en gedecontextualiseerde verwachtingen omtrent homoseksueel gedrag, in strijd met de richtsnoeren van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) en met de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De UNHCR herinnert er immers aan dat elke veronderstelling over de manier waarop een LGBTIQ+-persoon zich zou moeten gedragen, uitdrukken of relaties aangaan, moet worden vermeden, en dat een geïndividualiseerde en intersectionele beoordeling van de geloofwaardigheid dient te worden verricht, zonder de verwachting van een emotioneel of gedetailleerd relaas dat overeenstemt met westerse normen.

Het feit dat de verzoeker weinig informatie heeft verstrekt over zijn partner of zijn vroegere liefdesleven, kan niet worden uitgelegd als een gebrek aan oprechtheid. In samenlevingen waar homoseksualiteit strafbaar is en maatschappelijk wordt veroordeeld, worden relaties opgebouwd in discretie, angst en voorzichtigheid. Partners vermijden het om hun geaardheid of hun vroegere relaties rechtstreeks ter sprake te brengen, juist om elkaar te beschermen. Het eisen van een dergelijke intieme kennis komt erop neer dat men aan de verzoeker een westers relatie-model oplegt, gebaseerd op normen van zichtbaarheid en communicatie, die niet stroken met de realiteit van een leven in de clandestiniteit.

Het Commissariaat-generaal verwacht bovendien een chronologisch, anekdotisch en gedateerd relaas, terwijl uit onderzoek blijkt dat het autobiografisch geheugen van de mens inherent onvolmaakt is. Zoals professor Hilary Evans Cameron opmerkt, hebben mensen, zelfs zonder trauma, vaak moeite zich de exacte chronologie van gebeurtenissen te herinneren of de fasen van een relatie precies te dateren. In een context die wordt gekenmerkt door angst, schaamte en geïnternaliseerd taboe, worden deze moeilijkheden nog versterkt. Het trachten om kunstmatig het “begin” van een relatie vast te leggen, leidt dan ook tot schijnbare inconsistenties die er in werkelijkheid geen zijn.

Het CGVS acht het verder ongeloofwaardig dat de verzoeker risico's zou hebben genomen in een homofobe samenleving. Een dergelijke redenering miskent de goed gedocumenteerde psychologische gegevens over de subjectieve risicoperceptie. Zoals Evans Cameron heeft aangetoond, heeft vertrouwdschap met gevaar de neiging de perceptie van risico te verminderen, en leidt een universele optimismebias ertoe dat individuen hun eigen blootstelling onderschatten. Meer fundamenteel kan het verlangen naar menselijk contact en intimiteit zwaarder wegen dan de angst voor gevaar. In een context waarin elke vorm van relatie verboden is, wordt de behoefte aan verbondenheid zelf een vorm van verzet. Zo zijn noch de eerste relatie van de verzoeker met een onbekende op zeventienjarige leeftijd, noch het gebruik van algemene applicaties om andere mannen te ontmoeten, op enigerlei wijze ongeloofwaardig: zij weerspiegelen de omzeilings- en overlevingsstrategieën die kenmerkend zijn voor homoseksuele milieus in een repressieve context. Het gebruik van niet-gespecialiseerde platforms, waar de communicatie plaatsvindt via toespelingen en impliciete signalen, stemt overeen met een gangbare praktijk die gedocumenteerd is in contexten waar elke vorm van zichtbaarheid tot arrestatie kan leiden. Evenzo vormt het feit dat hij [H.] ontmoette in het kader van zijn werk aan het strand, waar tijdens het toeristenseizoen tijdelijk een zekere anonimiteit heerst en waar momenten van intimiteit mogelijk zijn, integendeel een realistische aanpassing aan de noodzaak van verberging.

Het argument van het Commissariaat-generaal, dat de verzoeker enerzijds verwijt te veel risico's te hebben genomen en hem anderzijds aantekent niet voldoende voorzorgsmaatregelen te hebben getroffen, is tegenstrijdig en ontbeert elke objectieve grondslag. Het miskent de voortdurende spanning tussen angst en verlangen die kenmerkend is voor homoseksuele personen die leven onder dreiging van strafrechtelijke sancties. Een dergelijke benadering schendt het beginsel van het voordeel van de twijfel, zoals verankerd in de UNHCR-richtsnoeren, volgens hetwelk kleine inconsistenties of ambivalent gedrag moeten worden uitgelegd in het voordeel van de verzoeker.

Bovendien verwijt het Commissariaat-generaal de verzoeker dat hij geen “authentieke” emoties of diepgaande reflecties over zijn relatie met [H.] zou hebben geuit. Ook hier berust deze verwachting op een westerse opvatting van oprechtheid en emotionele expressie. In een omgeving die wordt gekenmerkt door repressie, worden affectieve banden vaak op een sobere, soms zelfs zwijgzame manier tot uitdrukking gebracht. Personen die geconfronteerd worden met trauma, isolement of geïnternaliseerde homofobie, kunnen moeilijkheden ondervinden bij het verwoorden van hun gevoelens. Het ontbreken van een uitgebreid emotioneel relaas kan dan ook niet worden gelijkgesteld met de afwezigheid van een werkelijk beleefde ervaring.

Ten slotte baseert het CGVS zijn twijfel over de geaardheid van de verzoeker op diens vroegere verklaringen, waarin hij zou hebben gezegd gehuwd te zijn en een kind te hebben. Nochtans nemen veel verzoekers in hun land van herkomst een heteroseksuele “cover story” aan om zichzelf te beschermen. In samenlevingen waar homoseksualiteit strafbaar is, vormt het zich voordoen als gehuwde man of vader een sociale camouflage-strategie. Dit gedrag is niet tegenstrijdig met een homoseksuele geaardheid — het is er integendeel de rechtstreekse consequentie van.

Uiteindelijk berust de beoordeling van het CGVS op normatieve en cultureel gekleurde criteria, gestoeld op een westerse visie op voorzichtigheid, intimiteit en oprechtheid. Door geen rekening te houden met de mechanismen van verberging, de subjectieve risicoperceptie en de moeilijkheden tot verbalisering die eigen zijn aan repressieve contexten, heeft het CGVS een analysemodel toegepast dat strijdig is met de aanbevelingen van de UNHCR en met de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het geheel van deze elementen wijst op een kennelijk beoordelingsfout, aangezien de aan de verzoeker verweten feiten — spontaniteit, discretie, schijnbare tegenstrijdigheden — in werkelijkheid de clandestiniteit en kwetsbaarheid weerspiegelen die inherent zijn aan de homoseksuele levensomstandigheden in Algerije.

3. Over de laattijdige indiening van het verzoek om internationale bescherming

Het Commissariaat-generaal houdt het de verzoeker ten laste dat hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, nadat hij in verschillende Europese landen had verbleven zonder asiel aan te vragen, en pas nadat hij in een gesloten centrum was geplaatst. Hieruit leidt het af dat deze stap zou voortkomen uit een opportunistische strategie, ingegeven door motieven die vreemd zijn aan de internationale bescherming.

Een dergelijke beoordeling miskent de beginselen die door de UNHCR zijn uiteengezet, volgens welke de laattijdigheid van een verzoek op zichzelf niet kan worden beschouwd als een aanwijzing van het ontbreken van vrees voor vervolging.

Le HCR herinnert er uitdrukkelijk aan dat :

“[...]” 13 (vrije vertaling : De UNHCR wenst te benadrukken dat de door een verzoeker om internationale bescherming aangevoerde feiten geloofwaardig kunnen zijn, ook al werd het verzoek niet op het vroegst

mogelijke tijdstip ingediend. Er bestaan tal van legitieme redenen waarom een verzoeker niet onmiddellijk om internationale bescherming zou hebben verzocht. Er mag niet worden aangenomen dat de verzoeker kennis had van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Een verzoeker kan zich gedurende enige tijd op het grondgebied hebben bevonden alvorens zich bewust te worden van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen en te verkrijgen.)

Het HCR benadrukt verder:

"[...] 14 (vrije vertaling : De UNHCR wenst te onderstrepen dat een verzoeker niet enkel om de reden dat hij of zij niet op het vroegst mogelijke tijdstip een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, als ongeloofwaardig mag worden beschouwd. Evenmin mag een vertraging in het indienen van het verzoek aanleiding geven tot het verhogen van de geloofwaardigheidsdrempel voor de verzoeker. De UNHCR moedigt de lidstaten aan om artikel 4, lid 5, onder d), van de Kwalificatierichtlijn (QD) uit te leggen overeenkomstig de beginselen van het Handboek van de UNHCR.)

Deze beginselen, die artikel 4, §5, d) van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU interpreteren, leggen de beslissingsautoriteit de verplichting op om de redenen van de laattijdigheid te onderzoeken alvorens daaruit conclusies te trekken. Het rapport preciseert:

"[...] 15 (vrije vertaling : De laatste zinsnede van artikel 4, lid 5, onder d), QD vereist dat de beslissingsnemer onderzoek doet naar de redenen voor de eventuele vertraging bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming, door de verzoeker de mogelijkheid te bieden een verklaring te geven. De beslissingsnemer moet elke gegeven verklaring in overweging nemen, rekening houdend met de individuele en contextuele omstandigheden van de verzoeker.)

In de praktijk wordt, zoals ook in onderhavig geval, de laattijdige onthulling van de seksuele geaardheid vaak door de asielinstanties beschouwd als een aanwijzing van het ontbreken van een beschermingsnood, terwijl er nochtans talrijke objectieve en menselijke redenen bestaan die deze aanvankelijke stilzwijgendheid kunnen verklaren.

Veel verzoekers weten eenvoudigweg niet dat seksuele geaardheid of genderidentiteit wettelijk erkende vervolgingsgronden vormen, aangezien zij geen juristen zijn en de basisbeginselen van het asielrecht niet beheersen. Anderen durven deze aspecten niet te onthullen omwille van schaamte, culturele taboes of angst voor de autoriteiten, in het bijzonder wanneer hun ervaringen in het land van herkomst hen hebben overtuigd dat elke onthulling tot vergelding kon leiden. Zoals de UNHCR benadrukt, moeten vertragingen bij de onthulling dus worden geïnterpreteerd in het licht van de psychologische en sociale context van de verzoeker, en niet als tekenen van opportunisme.

In casu wordt de laattijdigheid van de verzoeker volledig verklaard door zijn individuele en contextuele omstandigheden. Als moslim afkomstig uit Algerije, waar homoseksualiteit strafbaar is gesteld bij artikel 338 van het Strafwetboek en maatschappelijk wordt veroordeeld, is hij opgegroeid in een omgeving die werd gekenmerkt door angst en stigmatisering. Zijn ervaring met de Algerijnse autoriteiten heeft ertoe geleid dat hij een diepgeworteld wantrouwen ontwikkelde ten aanzien van elke vorm van staatsgezag, ook van buitenlandse aard. Het was derhalve volkomen begrijpelijk dat hij vreesde om zijn seksuele geaardheid aan te kaarten tegenover ambtenaren van landen die hij niet kende.

Dit aanvankelijke wantrouwen werd nog versterkt door een gebrek aan kennis van de asielprocedures, taalbarrières en een psychologisch trauma dat het gevolg was van het geweld en de afwijzing die hij in zijn land had ondergaan. Pas toen hij in een gesloten centrum werd geplaatst en begreep dat een repatriëring naar Algerije op handen was, vond hij de kracht om zich open te stellen. De opstart van de verwijderingsprocedure vormde aldus de trigger van zijn verklaring, waarmee hij een reële en actuele vrees tot uiting bracht: het gaat dus geenszins om opportunisme, maar om een ultieme noodhandeling, ingegeven door de paniek om terug te keren naar een repressief land.

De UNHCR benadrukt dit punt uitdrukkelijk door eraan te herinneren dat er in het internationaal recht geen enkele verplichting bestaat om asiel aan te vragen in het eerste doorkruiste land, en dat het niet-doen daarvan niet als een gebrek aan geloofwaardigheid mag worden beschouwd:

"[...] 16 (vrije vertaling : De UNHCR merkt op dat er in het internationaal recht geen verplichting bestaat voor een persoon om internationale bescherming te vragen bij de eerste daadwerkelijke gelegenheid. [...] Het beschouwen van het 'verzuim' om asiel aan te vragen in een veilig derde land als een element dat de geloofwaardigheid van de verzoeker ondermijnt, zou de juridische gevolgen van dat verzuim aanzienlijk kunnen wijzigen ten opzichte van die welke momenteel in het EU-recht zijn vastgelegd.)

De UNHCR preciseert bovendien dat dit gedrag geenszins toelaat om te besluiten dat er geen vrees voor vervolging bestaat:

"[...] 17 (vrije vertaling : Ten derde is het 'verzuim' om asiel aan te vragen in een veilig derde land in geen geval noodzakelijkerwijs een aanwijzing van het ontbreken van een vrees voor vervolging en/of een risico op ernstige schade in het land van herkomst of de plaats van gewoon verblijf. Er bestaan tal van redenen waarom een verzoeker in een derde land geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.) Het verslag somt overigens de persoonlijke factoren op die een dergelijke laattijdigheid kunnen rechtvaardigen:

"[...] 18 (vrije vertaling : Ten vierde kunnen de individuele en contextuele omstandigheden van een verzoeker – met inbegrip van zijn of haar leeftijd, maturiteit, geslacht, seksuele geaardheid en/of genderidentiteit, opleiding, sociale status en religie – redelijke verklaringen bieden voor het 'verzuim' om in een derde land een verzoek om internationale bescherming in te dienen.)

Deze overwegingen vinden een rechtstreekse toepassing in het onderhavige geval: als homoseksuele moslimman bevond verzoeker zich in een situatie van intersectionele kwetsbaarheid – op religieus, cultureel en identitair vlak – die zijn aarzelingen en zijn aanvankelijke stilzwijgen ten volle verklaart. Het feit dat verzoeker in de doorkruiste landen geen bescherming heeft gevraagd en pas na zijn plaatsing in een gesloten centrum zijn geaardheid heeft onthuld, moet dan ook worden begrepen in het licht van een overlevingsparcours en een aanhoudende vrees voor represailles. Zijn houding is die van een man die pas de moed vond om te spreken toen zijn terugzending naar een repressief land dreigend werd. Dit gedrag is niet dat van een opportunist, maar van een verzoeker in een noodsituatie, die handelt uit pure noodzaak.

Ten slotte zou het gelijkstellen van deze laattijdige stap met een aanwijzing van leugenachtigheid neerkomen op een omkering van de bewijslast en een schending van het beginsel van het voordeel van de twijfel, zoals bevestigd zowel door de UNHCR als door de Europese rechtspraak. Het daadwerkelijke onderzoek moet zich dan ook niet richten op het tijdstip waarop het verzoek werd ingediend, maar op het reële risico dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Door te concluderen dat verzoeker niet geloofwaardig was wegens het laattijdige karakter van zijn verzoek, heeft het CGVS een kennelijke beoordelingsfout begaan. Het heeft nagelaten rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, met zijn kwetsbaarheidsfactoren (seksuele geaardheid, religie, trauma) en met de psychologische context waarin de onthulling heeft plaatsgevonden. Het verzoek van verzoeker moet derhalve worden onderzocht in het licht van de door de UNHCR vastgestelde normen, die erkennen dat:

“[...]”¹⁹ (vrije vertaling : Het is duidelijk dat een verzoeker een vluchteling kan zijn en/of internationale bescherming kan behoeven, ook al werd het verzoek om internationale bescherming niet op het vroegst mogelijke tijdstip ingediend. Dit komt doordat er tal van geldige redenen kunnen bestaan – die geen verband houden met de geloofwaardigheid van de gronden van het verzoek – waarom een verzoeker niet onmiddellijk om internationale bescherming heeft verzocht. Indien toepassing wordt gemaakt van artikel 4, lid 5, onder d), van de Kwalificatieverrichting (QD), dient de beslissingsnemer onderzoek te doen naar de redenen van de schijnbare vertraging door de verzoeker de mogelijkheid te bieden die vertraging toe te lichten. Hij of zij moet elke door de verzoeker gegeven uitleg in overweging nemen, met inachtneming van diens individuele en contextuele omstandigheden.)

Uiteindelijk vormt het laattijdige indienen van het verzoek geen strategie of berekening, maar het directe gevolg van een langdurig geïnternaliseerde angst. Verzoeker heeft niet gewacht om voordeel te halen uit het asielsysteem: hij heeft gewacht uit angst, uit wantrouwen en uit trauma. Zijn uiteindelijke stap, ingegeven door de dreiging van een gedwongen terugkeer, vormt een ultieme noodhandeling die getuigt van de oprechtheid en de ernst van zijn situatie.

4. Over de vermeende leugens met betrekking tot de identiteit en de familiale situatie:

Het CGVS verwijt verzoeker (i) dat hij bij een politiecontrole een valse identiteit en een onjuiste geboortedatum heeft gebruikt, en (ii) dat hij op bepaalde momenten heeft verklaard gehuwd te zijn en een kind te hebben, alvorens op deze verklaringen terug te komen. Daaruit leidt het CGVS een bedrieglijke intentie af die zijn algemene geloofwaardigheid zou ondermijnen.

Deze lezing is echter buiten de context geplaatst. De vastgestelde gedragingen kunnen worden verklaard door typische zelfbeschermingsmechanismen die vaak voorkomen in SOGI-dossiers (seksuele oriëntatie en genderidentiteit): angst voor terugzending, wantrouwen tegenover de autoriteiten, schaamte en de noodzaak om zich aan te passen aan sociale verwachtingen binnen repressieve samenlevingen.

In de eerste plaats vormt het occasionele gebruik van een andere naam bij een politiecontrole – buiten de asielprocedure – een reflex van onmiddellijke zelfbescherming tegenover een reëel of vermeend risico van arrestatie of verwijdering. Dit op zichzelf staande feit laat niet toe te besluiten dat verzoeker de asielinstanties heeft willen misleiden, des te minder aangezien hij zich binnen de asielprocedure correct heeft geïdentificeerd en heeft meegewerkt.

Wat vervolgens de familiale situatie betreft, stemt de vroegere vermelding van een huwelijk en een kind overeen met een “heteroseksuele façade” die vaak wordt aangenomen door homoseksuele personen in homofobe contexten, teneinde het sociale, familiale of strafrechtelijke risico te beperken. In een land waar homoseksualiteit strafbaar en religieus verboden is, fungeert deze voorstelling als een sociaal camouflage-mechanisme. Dat verzoeker deze façade later binnen zijn procedure heeft losgelaten, is coherent met een geleidelijk proces van zelfonthulling, naarmate de omstandigheden van veiligheid (of integendeel de dreiging van terugzending) hem daartoe hebben aangezet.

Op zichzelf volstaan deze elementen niet om de algemene geloofwaardigheid van verzoeker te ondermijnen. Bij de beoordeling dient rekening te worden gehouden met de context van angst en schaamte, met de specifieke kwetsbaarheid van SOGI-verzoekers en met het defensieve karakter van hun verklaringen. Het centrale argument luidt dan ook als volgt: de valse identiteit diende ter bescherming; de huidige onthulling stemt overeen met de ware, maar gevaarlijke identiteit. Het betreft een zelfbeschermend gedrag, geen opportunisme.

Derhalve, nu er plausibele en met het profiel van verzoeker coherent verklaringen voorhanden zijn, had het CGVS het beginsel van het voordeel van de twijfel moeten toepassen, zoals vastgelegd in §§ 203–204 van het UNHCR Handbook²⁰. Dit beginsel houdt in dat, wanneer de verzoeker te goeder trouw heeft getracht zijn

verklaringen te staven zonder in staat te zijn volledig bewijs te leveren, zijn versie van de feiten moet worden aanvaard indien deze globaal geloofwaardig is en verenigbaar met de beschikbare informatie.

5. Over het risico op vervolging bij terugkeer naar Algerije

De homoseksualiteit van verzoeker, die thans is vastgesteld, plaatst hem objectief binnen het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 1A, §2 van het Verdrag van Genève.

Homoseksuele personen vormen een “bepaalde sociale groep” in de zin van deze bepalingen. Overeenkomstig de rechtspraak X, Y en Z volgt immers dat het loutere bestaan van een strafrechtelijke bepaling die specifiek gericht is tegen homoseksuele personen volstaat om vast te stellen dat deze personen een afzonderlijke groep vormen die door de omringende samenleving als verschillend wordt beschouwd.

In Algerije bestraft artikel 338 van het Strafwetboek relaties tussen personen van hetzelfde geslacht:

« [...] » 21 (vrije vertaling : Artikel 338. Iedere schuldige aan een daad van homoseksualiteit wordt gestraft met een gevangenisstraf van twee maanden tot twee jaar en met een geldboete van 500 tot 2.000 Algerijnse dinar.

Indien één van de daders minderjarig is dan achttien jaar, kan de straf voor de meerderjarige worden verhoogd tot drie jaar gevangenisstraf en een geldboete van 10.000 Algerijnse dinar.)

Bovendien verzwart artikel 333 de straf voor openbare schending van de eerbaarheid, die wordt verhoogd tot een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar, vermeerderd met een geldboete, in het geval van een “tegennatuurlijke daad met een persoon van hetzelfde geslacht”, ongeacht of het om mannen of vrouwen gaat.

Overeenkomstig het arrest X, Y en Z kan, hoewel het loutere bestaan van een wetgeving die homoseksuele handelingen strafbaar stelt niet op zichzelf kan worden beschouwd als een maatregel die de verzoeker zodanig treft dat zij het niveau van ernst bereikt dat vereist is om van vervolging te spreken in de zin van artikel 9, lid 1, van de Kwalificatierichtlijn, de gevangenisstraf die gekoppeld is aan een wettelijke bepaling die homoseksuele handelingen strafbaar stelt, op zichzelf reeds een daad van vervolging vormen in de zin van dat artikel 22.

Onder deze omstandigheden bestaat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bij terugkeer van verzoeker naar Algerije, wegens zijn behoren tot de sociale groep van homoseksuele personen. Het vluchtelingenstatuut dient hem derhalve te worden toegekend.”

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. Formele motivering van de bestreden beslissing

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen

nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.2.4.1. Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Algerije, terug te willen keren uit vrees om er te worden gedood of er in de gevangenis te belanden omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

3.2.4.2. De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

3.2.4.2.1. Vooreerst overweegt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht dat verschillende elementen in verzoekers dossier erop wijzen dat zijn komst naar Europa niet ingegeven was door een vrees voor vervolging, maar eerder door andere motieven geïnspireerd was. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

“U verliet Algerije reeds eind 2022 (CGVS, p. 5). Na uw vertrek uit Algerije doorkruiste u verschillende Europese landen, namelijk Spanje, Frankrijk en Duitsland, voordat u eind 2023 België bereikte (Verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 6 en Bijlage 39bis). Indien u een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten opzichte van Algerije, of er een reëel risico op ernstige schade liep, kan verwacht worden dat u zo snel mogelijk nadat u uw land verlaten hebt en het grondgebied van de Europese Unie betreedt, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u dit noch in Spanje, Frankrijk of Duitsland deed (CGVS, p. 7), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een nood aan internationale bescherming ten opzichte van Algerije. Dat u niets wist over asielprocedures en er niet op uw gemak was (CGVS, p. 7) kan niet volstaan als verschoningsgrond. Dat u ook in België nog twee jaar wachtte en hier pas een verzoek om internationale bescherming indiende op 16 september 2025, na twee veroordelingen voor verschillende criminele feiten en nadat u overgebracht werd naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar Algerije, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico in uw hoofde. Gevraagd naar de reden voor uw laattijdige aanvraag, stelt u dat u niet over uw problemen wilde praten tot u zich realiseerde dat België een land voor mensenrechten is. U verklaart echter dat u na een jaar in België al beseftte dat u hier vrij kon praten over uw geaardheid (CGVS, p. 15-16), waardoor verwacht zou kunnen worden dat u geen twee jaar zou wachten met het indienen van uw verzoek om internationale bescherming.

Bovendien verklaarde u aan de Belgische instanties op verschillende momenten dat u in België verbleef omdat u hier als toerist was en voor een operatie aan uw rug (zie Documenten buiten de asielprocedure – Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ingevuld door politie Leuven), dan wel om hier werk te vinden (zie Documenten buiten de asielprocedure – politie ondervraging d.d. 11 januari 2024; politie ondervraging d.d. 15 juli 2024; Interview in gevangenis van Mechelen d.d. 21 maart 2024; IBZ Afdeling fraude / openbare orde Vragenlijst gevangenis d.d. 21 maart) of om TikTok'er te worden (zie Documenten buiten de asielprocedure – politie ondervraging d.d. 3 oktober 2024). Geconfronteerd met deze eerdere verklaringen, antwoordt u naast de kwestie dat u besloot over uw problemen te praten toen u beseftte dat er hier respect is tussen de mensen (CGVS, p. 16). Het geheel van bovenstaande elementen doet zeer ernstige twijfel rijzen omtrent uw motieven voor uw vertrek uit Algerije.”

De verwijzing in het verzoekschrift naar enkele beginselen van UNHCR is *in casu* niet dienstig. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekers verzoek om internationale bescherming niet louter wordt afgewezen omwille van de laattijdige indiening ervan. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging geen geloof kan worden gehecht. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk werd gevraagd waarom hij geen internationale bescherming vroeg in de andere Europese landen die hij doorkruiste alvorens hij naar België kwam, doch zijn antwoord dat hij niets wist over asielprocedures en zich niet op zijn gemak voelde, kan zijn nalaten een verzoek om internationale bescherming in te dienen in één van deze landen niet verschonen. Verzoeker werd ook gevraagd waarom hij pas in september 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, waar hij zich al sinds eind 2023 bevindt, waarop hij opnieuw verwees naar het feit dat hij eerst niet op zijn gemak was om over zijn geaardheid en problemen te praten. De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker verklaart dat hij ongeveer een jaar na zijn aankomst in België beseftte dat hij hierover vrij kon praten, en dat bijgevolg verwacht kan worden dat hij geen twee jaar zou wachten met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 15-16).

Verzoeker laat deze pertinente overweging geheel onverlet in zijn verzoekschrift en brengt hiertegen niet het minste argument aan.

Verzoeker beperkt zich verder tot een algemeen betoog over *“talrijke objectieve en menselijke redenen [...] die deze aanvankelijke stilzwijgendheid kunnen verklaren”* en verwijst specifiek wat zijn eigen situatie betreft naar de homofobe omgeving waarin hij is opgegroeid en die gekenmerkt werd door angst en stigmatisering. Verzoeker stelt dat zijn ervaring met de Algerijnse autoriteiten ertoe geleid heeft dat *“hij een diepgeworteld wantrouwen ontwikkelde ten aanzien van elke vorm van staatsgezag, ook van buitenlandse aard”*, doch hij laat na dit nader te concretiseren. De Raad ontwaart in verzoekers dossier evenmin elementen die doen blijken van negatieve ervaringen met de Algerijnse autoriteiten die verzoekers vermeende wantrouwen ten aanzien van statelijke actoren zouden kunnen verklaren. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen in zoverre hij zijn nalaten om zijn seksuele geaardheid aan te kaarten tegenover ambtenaren van de Europese landen die hij doorkruiste, toeschrijft aan dit vermeende wantrouwen. Waar verzoeker verder aanvoert dat dit aanvankelijke wantrouwen nog werd versterkt door *“een gebrek aan kennis van de asielprocedures, taalbarrières en een psychologisch trauma dat het gevolg is van het geweld en de afwijzing die hij in zijn land had ondergaan”* en dat hij door zijn persoonlijke situatie van intersectionele kwetsbaarheid niet de kracht vond om zich open te stellen tot hij in een gesloten centrum werd geplaatst met het oog op zijn repatriëring naar Algerije, blijft hij in gebreke een aannemelijke en toereikende verklaring te bieden voor de laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, in acht genomen zijn niet-betwiste verklaring dat hij al na een jaar in België beseftte dat hij hier vrij over zijn geaardheid kon praten.

3.2.4.2.2. Verder blijkt dat verzoeker ten aanzien van de Belgische autoriteiten geen coherente verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn identiteit, zoals in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“Tijdens een politiecontrole verklaarde u immers dat uw naam [O.L.] is en dat u geboren werd op [...] augustus 2006 (zie Documenten buiten de asielprocedure – Bevel tot verwijdering van het grondgebied, annex 13). Op het CGVS verklaart u echter dat u nooit eerder een andere naam gebruikte (CGVS, p. 4). Geconfronteerd met de informatie in uw dossier, antwoordt u dat u enkel een keer loog tegen de politie maar niet voor uw asielaanvraag (CGVS, p. 16), wat geenszins verschoning biedt. Dit element ondermijnt dan ook verder uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker verklaart zijn gebruik van een valse identiteit tijdens een politiecontrole als *“een reflex van onmiddellijke zelfbescherming tegenover een reëel of vermeend risico van arrestatie of verwijdering”*. Daargelaten de reden waarom verzoeker tegen de politie gelogen heeft over zijn identiteit, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verklaard heeft geen andere namen te hebben gebruikt (AD, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 3; NPO, p. 4). Verzoeker blijkt aldus het eerdere gebruik van een andere naam voor de asielinstanties verborgen te hebben willen houden, waardoor niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming correct heeft geïdentificeerd, temeer hij geen enkel document neerlegt ter staving van zijn beweerde identiteit.

3.2.4.2.3. Verzoeker legt geen documenten neer ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad herinnert er in dit kader aan dat indien de verzoeker om internationale bescherming geen bewijskrachtige elementen kan voorleggen aangaande zijn of haar seksuele geaardheid, de seksuele geaardheid dient te blijken uit de verklaringen van de verzoeker (UNHCR, *“Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity”*, Genève, 2008, nr. 35).

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat er minstens doorleefde verklaringen worden afgelegd over de eigen bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van de homoseksuele geaardheid die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont. Bijgevolg, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is.

Verzoeker verwijst doorheen zijn verklaringen herhaaldelijk naar de homofobie die in Algerije heerst. Hij verklaart bij de DVZ dat hij zich nergens anders in Algerije zou kunnen vestigen *“omdat de hele gemeenschap, politie en de wetten tegen homoseksualiteit zijn”* (AD, stuk 7, Vragenlijst, vraag 3.5). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart hij dat de maatschappij homoseksualiteit niet accepteert en dat het het meest gehate ding is (NPO, p. 7, 11). Ook in zijn verzoekschrift benadrukt hij herhaaldelijk het

homofobe karakter van de Algerijnse samenleving *“waarin zowel het nationale recht als de religieuze wet homoseksualiteit veroordelen”* en verwijst hij, net zoals tijdens zijn persoonlijk onderhoud, naar artikel 338 van het Algerijnse Strafwetboek, dat homoseksuele relaties strafbaar zou stellen. Daargelaten de vaststelling dat voormeld artikel van het Algerijnse Strafwetboek, zoals door verzoeker geciteerd in zijn verzoekschrift, enkel homoseksuele *handelingen* strafbaar stelt, blijkt *in casu* door geen van beide partijen te worden betwist dat homoseksualiteit in Algerije over het algemeen niet wordt aanvaard en dat homoseksuelen in Algerije te maken krijgen met een manifest vijandige perceptie vanuit de burgerlijke maatschappij, alsook een criminalisering van de beleving van hun geaardheid.

Te dezen dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt, daar hij geen aannemelijke en doorleefde verklaringen heeft afgelegd over de ontdekking, bewustwording, beleving en aanvaarding van zijn vermeende homoseksuele geaardheid in het licht van de homofobie die heerst binnen de Algerijnse samenleving.

De adjunct-commissaris overweegt in de bestreden beslissing op goede gronden dat verzoeker (i) onduidelijke en incoherente verklaringen aflegt over het moment waarop hij zich voor het eerst realiseerde dat hij op jongens valt, (ii) er niet in slaagt op een doorleefde manier te vertellen over de emoties en gedachten die gepaard gingen met de bewustwording rond zijn geaardheid in een homofobe samenleving en geloofsgemeenschap, (iii) geen overtuigende verklaringen aflegt over zijn eerste seksueel contact en over de manier waarop hij mannen online leerde kennen, (iv) oppervlakkige en onaannemelijke verklaringen aflegt over zijn langere liefdesrelatie met H., en (v) tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande zijn burgerlijke staat in Algerije.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn kritiek in het verzoekschrift dat de beoordeling van zijn verklaringen getuigt van *“een stereotiepe en psychologiserende opvatting van de ontdekking van de seksuele geaardheid”* en dat hem een *“westers en lineair interpretatiekader wordt opgelegd”*. Er wordt verzoeker in de bestreden beslissing niet verweten dat hij de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid niet precies in de tijd kan situeren, maar wel dat zijn verklaringen hierover niet coherent zijn en steeds wisselen naarmate hij hierover verder wordt bevraagd. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat de verklaringen die verzoeker doorheen zijn verschillende gehoren in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aflegt over het moment waarop hij zich voor het eerst aangetrokken voelde tot jongens consistent zijn, *quod non*. Verzoeker verklaart op het CGVS dat hij negen of tien jaar oud was toen hij een jongen in zijn klas, van wie hij de naam nog weet, leuk vond. Verzoeker nuanceert dit vervolgens waar hij verklaart dat hij toen nog niet begreep dat hij van jongens hield en zich dat pas realiseerde toen hij twaalf à dertien jaar was. Nochtans werd verzoeker eerder in het gehoor gevraagd hoe oud hij ongeveer was toen hij begon te beseffen dat hij zich aangetrokken voelt tot jongens en antwoordde hij toen dat hij dertien of veertien jaar oud was. Hij bevestigde vervolgens dat hij pas van jongens hield toen hij dertien of veertien jaar oud was, om deze verklaringen verder in het gehoor opnieuw te wijzigen en te stellen dat hij zich al op de leeftijd van acht à negen jaar realiseerde dat hij jongens leuk vond maar vanaf dertien à veertien jaar erover nadacht hoe met jongens te spreken of een relatie te starten. Geconfronteerd met zijn verklaring bij de DVZ dat hij amper negen jaar oud was toen hij al op jongens viel, repliceert verzoeker vaagweg dat hij jongens leuk begon te vinden toen hij dertien of veertien was maar zich dat voordien al realiseerde, wat geen steek houdt en bovendien strijdig is met zijn initiële verklaring op het CGVS dat hij zich ervan bewust was dat hij jongens leuk vond toen hij dertien of veertien jaar oud was (NPO, p. 8-9; AD, stuk 7, Vragenlijst, vraag 3.5).

De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing tevens terecht op dat verzoeker ook omtrent de bewustwording van zijn homoseksuele geaardheid en de gedachten die verzoeker hierbij had geen coherente verklaringen heeft afgelegd. Hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd wat hij bij zichzelf dacht toen hij zich begon te realiseren dat hij jongens leuk vindt, antwoordde verzoeker dat hij begon te denken hoe hij meer tijd kon spenderen met de jongen die hij leuk vond en dat dit voor hem het belangrijkste was. Wanneer hij er vervolgens op wordt gewezen dat hij voordien toch al problemen had gekend met zijn broers omwille van het feit dat hij zich in hun ogen als een meisje gedroeg, wijzigt hij zijn verklaringen en stelt hij dat hij zichzelf ervan probeerde te overtuigen zoals zijn broers te worden, maar dat zijn gevoel niet veranderde. Vervolgens doorgevraagd hoe hij de situatie verder zag evolueren in de wetenschap dat zijn familie zijn geaardheid afkeurde, antwoordt verzoeker dat hij besepte dat hij Algerije zou moeten verlaten omdat hij anders zou sterven of in de gevangenis belanden (NPO, p. 9-10).

De Raad stelt verder vast dat expliciet rekening wordt gehouden met de persoonlijke context waarin verzoeker zich als Algerijnse moslimman uit een homofobe familie bevond, waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekers verklaringen over zijn gedachtegang volgend op het besef van zijn geaardheid niet getuigen van enig intern reflectieproces *“dat verwacht zou kunnen worden in een maatschappij waarin dergelijke geaardheid absoluut onaanvaardbaar is, te meer aangezien uw broers u reeds sinds jonge leeftijd fysiek aanpakten omdat ze u ervan beschuldigden als “een vrouw te worden” (CGVS, p. 8)”*.

Gelet op het homofobe karakter van de samenleving en geloofsgemeenschap waartoe hij behoort, mag bovendien van verzoeker, die beweert vijfmaal per dag te bidden en een sterk geloof te hebben, redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan aangeven hoe hij zijn homoseksuele geaardheid verzoent met zijn geloof of wat zijn persoonlijke ideeën of opvattingen zijn over het feit dat hij een geloof aanhangt en praktiseert dat hem als homoseksueel in wezen afwijst. Hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd hoe hij zijn geloof verenigt met het feit dat hij op mannen valt of wat hij daarover denkt, antwoordde verzoeker naast de kwestie dat hij een rol speelde en alles deed om zijn familie gelukkig te maken, waaronder bidden. Verzoeker werd er vervolgens op gewezen dat dit geen antwoord is op de vraag, die daarom werd herhaald, waarop verzoeker zich beperkte tot de feitelijke vaststelling dat hij noch zijn geloof noch zijn natuur kan veranderen, zonder ook maar enige inkijk te bieden in zijn gevoelens of gedachten omtrent de fundamentele tegenstelling tussen zijn geloof en zijn geaardheid (NPO, p. 10). In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker slechts deze eerdere verklaringen en hekelt hij verder dat *“men het stille innerlijke conflict miskent dat kenmerkend is voor verzoekers afkomst[.] uit conservatief-islamitische contexten”*. Zodoende gaat verzoeker eraan voorbij dat het net dit innerlijke conflict is waarnaar tijdens zijn persoonlijk onderhoud gepeild werd door de *protection officer*, doch dat verzoekers antwoorden op de gestelde vragen hiervan geenszins doen blijken. Om die reden is ook verzoekers betoog in het verzoekschrift dat rekening moet worden gehouden met de invloed van sociale en religieuze normen op het vermogen van verzoekers om hun geaardheid te uiten *in casu* niet dienstig, aangezien de gedane vaststellingen geen betrekking hebben op de uiting van verzoekers geaardheid, noch op zijn pogingen om deze te verbergen voor zijn familie of de gemeenschap, maar wel op zijn innerlijke beleving ervan.

Verzoekers verklaringen worden door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing met reden als oppervlakkig en niet-doorleefd aangemerkt en verzoeker slaagt er met de algemene kritiek in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat het CGVS *“een stereotiepe en abstracte analysemethode”* heeft toegepast niet in deze appreciatie in een ander daglicht te stellen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat het CGVS expliciet rekening houdt met *“de culturele en religieuze eigenheden die het profiel van de verzoeker kenmerken”*.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het vage of oppervlakkige karakter van zijn verklaringen moet worden gerelativeerd in het licht van de concrete omstandigheden van zijn gehoor, waarbij hij toelicht dat dit plaatsvond *“in een klimaat van intense stress, in een gesloten centrum, via videoconferentie, over een intiem en gestigmatiseerd onderwerp”*. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat zijn persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in omstandigheden die hem redelijkerwijs kunnen hebben verhinderd precieze, doorleefde en aannemelijke verklaringen af te leggen. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking, bewustwording, beleving en aanvaarding van zijn beweerde homoseksuele geaardheid in de context van een homofobe Algerijnse samenleving (NPO, p. 7-16). Verzoeker werd tevens uitdrukkelijk gewezen op de vertrouwelijkheid van het gesprek, alsook op het feit dat zowel de *protection officer* als de tolk opgeleid zijn om verzoeker over een dermate gevoelig onderwerp als zijn geaardheid te bevragen (NPO, p. 2, 3, 7-8). Ondanks dat na de pauze het geluid geregeld wegviel, waardoor een vraag of een antwoord soms moest worden herhaald (NPO, p. 8-10, 12), kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat deze beperkte hinder tot gevolg heeft gehad dat verzoeker niet de gelegenheid heeft gehad om zijn relaas en vrees volledig en gedetailleerd uiteen te zetten en de hem hierover gestelde vragen te begrijpen en naar behoren beantwoorden. Verzoeker werd aan het eind van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij alle vragen en de tolk goed begrepen had en maakte geen melding van concrete problemen die hij zou hebben ondervonden (NPO, p. 16). De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat de beoordeling van zijn verklaringen met betrekking tot zijn homoseksuele contacten en relaties berust op *“stereotiepe en gedecontextualiseerde verwachtingen omtrent homoseksueel gedrag”*, stelt de Raad vast dat de algemeen homofobe maatschappelijke context waarin verzoeker deze contacten en relaties zou zijn aangegaan, alsook verzoekers eigen verklaringen volgens dewelke hij altijd bang was en niemand vertrouwde, door de adjunct-commissaris uitdrukkelijk in rekening zijn genomen. Dat verzoeker als zeventienjarige plots het initiatief zou hebben genomen om seks te hebben met een onbekende jongen die te gast was bij hem thuis terwijl zijn ouders zich in het huis ernaast bevonden, louter omdat hij zichzelf niet kon inhouden, kan in de gegeven context en omstandigheden niet overtuigen (NPO, p. 12-13). Het argument in het verzoekschrift dat het gebruik van niet-gespecialiseerde platforms, waar de communicatie plaatsvindt via toespelingen en impliciete signalen, overeenstemt met een gangbare praktijk die gedocumenteerd is in contexten waar elke vorm van zichtbaarheid tot arrestatie kan leiden, neemt niet weg dat verzoeker zich aan een ernstig risico blootstelt door aan gesprekspartners op sociale media de vraag

te stellen of ze op mannen of vrouwen vallen. Verzoeker merkt zijn eerste relatie met een onbekende op zeventienjarige leeftijd, alsook zijn gebruik van algemene berichtenapplicaties om andere mannen te ontmoeten in zijn verzoekschrift aan als *“omzeilings- en overlevingsstrategieën die kenmerkend zijn voor homoseksuele milieus in een repressieve context”*, doch weerlegt geenszins de terechte vaststelling dat zijn gedragingen niet aannemelijk zijn gelet op het aanzienlijke risico dat hij zou worden betrapd of verklikt. De suggestie dat er sprake zou zijn geweest van een verminderde risicoperceptie in hoofde van verzoeker en dat zijn verlangen naar menselijk contact en intimiteit zwaarder zouden hebben gewogen dan zijn angst voor het gevaar, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat hij altijd bang was en niemand vertrouwde en dat hij zelfs na zijn eerste homoseksuele contact heel bang en voorzichtig bleef omdat hij vreesde dat zijn partner het aan anderen zou vertellen (NPO, p. 12-13). Met zijn algemene en niet-geconcretiseerde kritiek dat de adjunct-commissaris verwachtingen stelt die berusten op westerse opvattingen over oprechtheid en emotionele expressie, kan verzoeker verder niet verhullen dat hij hoegenaamd niets concreets kan vertellen over zijn relatie met H. en meermaals naast de kwestie antwoordt wanneer hem gevraagd wordt naar de manier waarop zij hun interesse voor elkaar kenbaar maakten en de manier waarop H. zijn seksualiteit ontdekte en beleefde (NPO, p. 14-15). De argumentatie dat in een omgeving die gekenmerkt wordt door repressie, affectieve banden vaak op een sobere, soms zelfs zwijgzame manier tot uitdrukking worden gebracht, neemt niet weg dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij op doorleefde wijze kan vertellen hoe hij en H. hun wederzijdse affectie kenbaar maakten, *quod non*. Waar verder redelijkerwijze kan worden aangenomen dat in samenlevingen waar homoseksualiteit strafbaar is en maatschappelijk wordt veroordeeld, relaties worden opgebouwd in discretie, angst en voorzichtigheid, mag tevens worden verwacht dat eenmaal sprake is van een relatie, de betrokken partners elkaar in vertrouwen nemen en inlichten over de ontdekking en beleving van de eigen seksualiteit. Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd in zoverre hij meent dat de adjunct-commissaris, door dergelijke intieme kennis van hem te verwachten, *“een westers relatie-model oplegt, gebaseerd op normen van zichtbaarheid en communicatie, die niet stroken met de realiteit van een leven in de clandestiniteit”*.

Waar de adjunct-commissaris het in de bestreden beslissing niet aannemelijk acht dat verzoeker en H., wanneer zij voor intimiteit naar de verhuurcabines op het strand gingen, helemaal geen voorzorgsmaatregelen namen om het risico op ontdekking te vermijden, is de Raad van oordeel dat dit motief niet determinerend is en verzoekers kritiek hierop dan ook niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Tot slot herhaalt verzoeker met het verweer dat de vermelding van een huwelijk en een kind een sociale camouflagestrategie is in essentie zijn eerdere verklaringen dat hij verzoon dat hij een vrouw en kind heeft zodat mensen niet zouden weten dat hij homo is (NPO, p. 15). Zoals hoger, onder punt 3.2.4.2.1., is uiteengezet, voert verzoeker geen afdoende verschoningsgronden aan voor zijn nalaten om in andere Europese landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen op basis van zijn homoseksuele geaardheid, noch voor de laattijdige indiening van zijn verzoek om internationale bescherming op die grond in België. Door louter te volharden in zijn betoog dat hij aanvankelijk uit angst, wantrouwen of schaamte vreesde om zijn seksuele geaardheid te onthullen maar de nakende repatriëring hem ertoe aanzette zijn vrees in dit verband alsnog tot uiting te brengen, en hieraan het aannemen van een “heteroseksuele façade” te koppelen, brengt verzoeker geen overtuigende elementen aan die zijn ongeloofwaardige verklaringen in een ander daglicht kunnen stellen.

3.2.4.2.4. Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen, bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de door hem geschetste algemene situatie voor homoseksuelen in Algerije, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende pertinent en determinerend om de adjunct-commissaris bij te treden in het besluit dat verzoeker zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt. Verzoekers kritiek dat het CGVS nagelaten heeft de situatie van homoseksuelen in Algerije grondig te onderzoeken, is niet dienstig in de mate dat verzoeker in gebreke blijft zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat verzoeker derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

3.2.4.2.5. Nu geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij omwille van die geaardheid met zijn vader en broers zou hebben gehad in Algerije, noch aan de vrees die hij hieraan verbindt.

Verder is verzoekers betoog, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie en voormeld artikel 338 van het Algerijnse Strafwetboek, dat hij tot de sociale groep van homoseksuele personen behoort, niet dienstig.

3.2.4.2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te

Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker zijn vermeende homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt, waardoor aan de problemen die hij omwille van die geaardheid in Algerije zou hebben gekend, respectievelijk vreest in geval van terugkeer geen geloof kan worden gehecht. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat een loutere verwijzing naar de situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst niet dienstig is om aan te tonen dat er wat hem betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Deze vrees of dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond, doch verzoeker blijft daartoe in gebreke, zoals blijkt uit hetgeen hoger, onder punt 3.2.4. is uiteengezet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

3.2.5.3. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Algerije een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker via videoconferentie uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.8. In zoverre verzoeker *“uiterst subsidiair”* vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT